

Sygn. akt II Ka 670/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Krystyna Święcicka SSO Teresa Zawislak (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Luby Filoc

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2015 r.

sprawy **R. C.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 284 §2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 30 września 2015 r. sygn. akt II K 238/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego R. C. na rzecz Skarbu Państwa 520 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

II Ka 670/15

UZASADNIENIE

R. C. został oskarżony o to, że: w dniu 30 kwietnia 2013 r. w miejscowości Z., gmina Z., województwo (...) przywłaszczył sobie rzecz ruchomą w postaci siewnika zbożowego (...)o wartości 18.117,00 zł brutto, powierzonego mu w drodze zawartej z (...) S.A. z siedzibą we W., umowy leasingu operacyjnego nr (...) zawartej w dniu 10 sierpnia 2012 roku działając tym samym na szkodę (...) S.A. z siedzibą we W., tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. **Wyrokiem z dnia 30 września 2015 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach:**

I. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 284 § 2 k.k., przy czym ustalił, iż oskarżony czynu tego dokonał w nieustalonym dniu w okresie od 09 maja 2013 r. do 05 września 2013 r. i za ten czyn na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. skazał go na karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 25 złotych; II. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 833,86 złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 500 złotych tytułem opłaty.

Apelację od powołanego powyżej wyroku wywiódł oskarżony, zaskarżając wyrok w całości oraz

zarzucając mu: I. na podstawie art. 438 § 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 i art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów oraz dowolnej i sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego analizy zgromadzonego materiału dowodowego, polegającej na przyjęciu, iż zachowanie R. C. wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w sytuacji, gdy przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie wykazało, ażeby oskarżony działał z zamiarem przywłaszczenia rzeczy ruchomej w postaci siewnika zbożowego (...) o wartości 18.117 złotych brutto powierzonego mu w drodze zawartej z (...) S.A. z siedzibą we W., umowy leasingu operacyjnego nr (...) zawartej w dniu 10 sierpnia 2012 roku, m.in. poprzez niewywiązanie się z obowiązku zapłaty kwoty ustalonych rat leasingowych;

II. z daleko idącej ostrożności procesowej, na podstawie przepisu art. 438 pkt 4 zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary w postaci grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 25 złotych, która to kara nie uwzględnia okoliczności dotyczących osoby oskarżonego i nie mieści się w jego możliwościach finansowych. W toku rozprawy apelacyjnej prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego nie jest zasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie. Przeprowadzona kontrola odwoławcza nie potwierdziła bowiem, aby Sąd I instancji dopuścił się uchybień skutkujących koniecznością uniewinnienia oskarżonego lub też uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Na wstępie należy zaznaczyć, iż Sąd Okręgowy analizując akta przedmiotowej sprawy i pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie dopatrzył się wskazanej w apelacji obrazę prawa karnego procesowego, tj. art. 4, 7 i 410 kpk.

Z akt przedmiotowej sprawy i pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Rejonowy zebrał dostateczną ilość dowodów pozwalających na ustalenie stanu faktycznego w tej sprawie. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika natomiast, że Sąd Rejonowy rozważał i oceniał wszystkie zebrane w sprawie dowody i nie pominął żadnego z nich. Zatem zarzut obrazę art. 410 kpk jest pozbawiony jakichkolwiek merytorycznych podstaw.

W ocenie Sądu Odwoławczego brak jest również podstaw do uznania zarzutu obrazę art. 4 i 7 kpk za zasadny. Przede wszystkim należy podkreślić, iż zasadniczą częścią dowodów zebranych w tej sprawie, to dowody z dokumentów, których prawdziwości nie kwestionował nawet sam oskarżony. Nie podważał on prawdziwości ustaleń, iż w okresie od dnia 10 sierpnia 2012r. do dnia 12 grudnia 2012r. zawarł z (...) SA trzy umowy leasingowe na siewnik zbożowy (...) ciągnik siodłowy marki s. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz naczepę marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Nie przeczył też, by przed podpisaniem tych dokumentów zapoznał się z warunkami ich zawarcia, w tym traktujących o skutkach nie wywiązania się z warunków tych umów. Umowy zostały bowiem podpisane przez obie strony, bez zastrzeżeń w jakimkolwiek zakresie. Oskarżony nie negował też, iż nie wywiązał się należycie z tych zobowiązań wpłacając tylko nieznaczną część rat leasingowych, w konsekwencji czego leasingodawca rozwiązał z nim karnie te umowy i wezwał do zwrotu wszystkich przedmiotów przekazanych mu na ich podstawie.

Zważywszy więc, iż w/w dokumenty są dowodami obiektywnymi, trudno zarzucić Sądowi I instancji ich nieobiektywną i swobodną ocenę. Podobnie, w ocenie Sądu Odwoławczego brak jest podstaw do podważenia prawidłowości oceny dowodów osobowych zebranych w sprawie. Przesłuchani w charakterze świadków: T. G. i A. C. potwierdzili okoliczności potwierdzające treści ujawnionych na rozprawie dokumentów dotyczących zawarcia i realizacji tych umów, a także podejmowane przez tychże pracowników windykacji rozmowy z oskarżonym w sprawie warunków ewentualnego wznowienia umów leasingowych. Z treści ich zeznań bezspornie wynika, że jakkolwiek oskarżony wyrażał chęć wznowienia trzech umów leasingowych i ustalano terminy oraz kwoty wpłat rat leasingowych, to jednak R. C. obowiązków tych nie wykonał i ostatecznie ustalonych kwot nie wpłacił. W konsekwencji tego J. A. udał się do oskarżonego w asyście policjantów i odebrał ciągnik siodłowy z naczepą. Na podkreślenie zasługuje też fakt,

że R. C. nie kwestionował również tych zeznań. Twierdził jedynie, że przyczyną takiego jego postępowania były problemy finansowo-rodzinne oraz niezrozumienie tych okoliczności przez pokrzywdzonego. Podnosił też, że jego zamiarem było wznowienie umowy leasingowej odnośnie siewnika zbożowego, ponieważ urządzenie to było mu konieczne do prowadzenia prac polowych, a nie miał zamiaru jego przywłaszczenia. Przeciwno temu twierdzeniu świadczą jednak wcześniejsze jego postępowania, a w szczególności, iż nie wpłacał systematycznie ani wymaganych, ani nawet pomniejszych kwot tych rat, zaś po rozwiązaniu umowy leasingowej nie zwrócił dobrowolnie w/w przedmiotów. Ciągnik siodłowy z naczepą został odebrany siłą przez windykatora, zaś siewnika zbożowego nie zdołano odebrać, bowiem oskarżony nie ujawnił miejsca jego przechowywania i jak wynika z zeznań tego świadka (A.) w czasie tej czynności oskarżony zachowywał się agresywnie, straszył i konsekwentnie odmawiał wydania wszystkich przedmiotów leasingu.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu Odwoławczego brak jest jakichkolwiek przekonywujących argumentów oskarżonego, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo, sprzecznie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego ocenił wyżej zebrane dowody.

Skoro więc ocena ta jest oceną spełniającą wymogi art. 7 kpk, to brak jest podstaw do jej skutecznego podważenia, tym bardziej, że okoliczności ujawnione na podstawie tak ocenionego materiału dowodowego nie były kwestionowane przez oskarżonego. Zasadnicza część argumentacji wysuniętej przez oskarżonego skupia się na próbie wykazania, iż Sąd orzekający, w wyniku dokonania nieprawidłowej oceny materiału dowodowego w zakresie okoliczności istotnych z punktu widzenia ustalenia zamiaru z jakim działał oskarżony, błędnie przypisał mu zamiar bezpośredni i kierunkowy niezbędny dla bytu występku z art. 284 § 2 kk. W tej części skarżący zmierzał zatem do wykazania swojej niewinności poprzez kwestionowanie realizacji przez niego znamion strony podmiotowej zarzucanego mu czynu. Analiza zachowania oskarżonego, wbrew temu co twierdzi skarżący, przemawia za uznaniem, że wyczerpało ono znamiona przestępstwa opisanego w art. 284 § 2 k.k.

Strona podmiotowa przestępstwa wskazanego w art. 284 § 2 k.k. polega na umyślności w formie zamiaru bezpośredniego, ponieważ charakteryzuje je szczególne ukierunkowanie – zamiar postępowania z rzeczą jak właściciel. Innymi słowy zachowaniu sprawcy musi towarzyszyć tzw. *anibus rem sibi habendi*, tj. zamiar zatrzymania mienia bez żadnego tytułu prawnego i powiększenia swojego majątku kosztem osoby pokrzywdzonej. Zgodnie z prezentowanym w orzecznictwie stanowiskiem, sama odmowa zwrotu cudzej rzeczy może dowodzić zamiaru przywłaszczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2013 r., II AKa 446/12). Z akt niniejszej sprawy wynika, że oprócz umowy leasingu, nie istniał żaden inny tytuł prawny, na podstawie którego oskarżony mógł zatrzymać i korzystać z powierzonego mu mienia. Po zawiadomieniu o karnym rozwiązaniu umowy, winien on niezwłocznie podjąć działania, mające na celu zwrócenie przedmiotu leasingu właścicielowi, lecz tego nie uczynił, a ponadto wielokrotnie podkreślał, że rzeczy tej nie zwróci, gdyż wykorzystuje ją w pracy. Oskarżony pomimo zapewnień, że chce kontynuować umowę, nie regulował na bieżąco swojego zadłużenia, tłumacząc to złą sytuacją finansów. Zgodzić się należy z przyjęciem Sądu I instancji, że takie działania oskarżonego bezspornie wskazują na jego bezpośredni, kierunkowy zamiar przywłaszczenia tego urządzenia celem wykorzystania go w swoim gospodarstwie, a zatem jego postępowanie kategorycznie wskazuje, iż zatrzymał przedmiotowy siewnik (...) bez żadnego tytułu prawnego, powiększając o to narzędzie swój majątek kosztem leasingodawcy. W tej sytuacji zarzut obrazy art. 284 § 2 kk jest również niezasadny.

Odnosząc się w dalszej kolejności do zarzutu skarżącego, dotyczącego rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary w postaci 200 stawek dziennych po 25 każda stawka wskazać należy, że w ocenie Sądu Odwoławczego, całokształt zastosowanej wobec oskarżonego reakcji karnej czyni zadość wymogom płynącym w tym zakresie z przepisu art. 53 kk i nast. Odpowiada on bowiem stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego, rodzaj i wysokość wyrządzonej szkody, a także uwzględnia cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Zaznaczyć należy, iż trudna sytuacja finansowa oskarżonego nie jest przesłanką do orzeczenia kary grzywny w niższym wymiarze, gdyż istotą kary w postępowaniu karnym jest jej dolegliwość dla oskarżonego. Ponadto na etapie postępowania wykonawczego, będzie on mógł ubiegać się o rozłożenie orzeczonej grzywny na raty. W tej sytuacji rozstrzygnięcie Sądu I instancji w tym przedmiocie również nie wymagało

zmiany ze strony Sądu Odwoławczego. O kosztach procesu Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art.8 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 z późn. zm.) oraz art. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U.2013.663 z późn. zm.).